

ПЛЪВЕНСКИ ГЛАС

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плъвенски Глас“ ще излиза всека Неделя. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всяка дума по 3 ст. за едно обнародование. На първа страница на дума по 10 ст. Наря за публикуване обявлания и други се предават въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращат до администрацията на вѣстника въ г. Плъвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бѫдатъ платени. Обявленията на г. Приставъ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

Христо Ат. Костовъ извѣстява, че на именния си день (Рождество Христово) по домашни причини нѣма да приема посѣщения.

Стѣфанъ Бояджиевъ нѣма да приема посѣщения на именния си день 27 Декември.

Стѣфанъ Генчевъ на именний си день, 27/ХII 98 г. нѣма да приема посѣщения.

КИРКО Н. КИРКОВЪ

Адвокатъ

Извѣстява, че прѣмѣсти писалището си въ зданието на Г-на Петко Пѣевъ, срѣщу хотелъ „Европа“.

ГИМНАЗИСТЪ, владѣющъ отлично френския езикъ приема да дава частни уроци — свѣдѣнія у А. Соломоновъ дрѣхарь. Плѣвенъ. 1—10

Явна благодарностъ

Благотворителното дружество „Св. Панталеймонъ“ и управлението на Плѣвенската I-во Класна Болница, честъ имать да искажатъ своята явна благодарностъ на всички Госпожици, Госпожи, Господа Търговци и др., които благоволихъ да подарятъ разни ржодѣлни прѣдмети, парични сумми и др. прѣдмети, които послужихъ за урѣжданието на една лотария отъ 600 билета, която се разигра на 6-й того за въ полза на дружеството и болничната библиотека.

Освѣнъ това — Дружеството „Св. Панталеймонъ“ и Болничното управление исказватъ своята благодарностъ на Г. Г. распорѣдителитѣ, които взеха участие по урѣжданието и разиграването на казанната лотария; а именно на Госпожиците учителки: Еленка Цакева, Александра Осиковска и Мара Ковачева, Госпожица Юрданка Шекеранова (Акушерка) и Господа: Христо Цвѣтковъ, Д. Гюлеметовъ, А. Милчевъ, М. Милчевъ, Иванъ Георгиевъ, Георги Гановъ, К. Попсовъ и Иванъ Бояджиевъ.

г. Плѣвенъ Прѣдсѣдателъ на Дружеството 12-й Декември 1898 г. Управлятелъ Лѣкаръ: **Д-ръ Козаровъ**

Явна благодарностъ.

Публично благодаря на Г-на Д-ръ К. Георгиевъ, ординаторъ при Плѣвен. Държавна петокласна болница, за гдѣто той съ своята способность и аккуратностъ, изликува — избави отъ явна смѣрть пять годишното ми дете Георги, което страдаеше отъ болѣствата „Пневмония“ и на държавата, която има да се гордѣ съ такива способни мажже.

гр. Плѣвенъ, 17-й Декември 1898 г.

Ст. Генчевъ.

гр. Плѣвенъ, 20 Декември 1898 год.

И въ нашия градъ движение. Митингъ ще става. П. Хесапчиевъ, Нешковъ, Габровски, М. Х. Ивановъ, К. Е. Ватовъ и пр. Цвѣтето на миризливия букетъ се движи, вълнува. Най послѣ гласътъ на народа се тѣче, защо да нѣма кой да се застѣжи за интересите на народа, които страдатъ, защото Михалъ Х. Ивановъ не е вече шпионинъ на

стамболова и не получава 100 лева мѣсечно на заплата, за да пристигаша, кой осаждда дѣлата на тиранина по кафенетата и да донася за знание за Достойнството на държавата се проявява въ цѣла верига унижения, които се заключаватъ въ фактъ, че прѣкъснатъ сношения съ нашата освободителка съ възобновени, че Н. Ц. Височество Князъ Борисъ Прѣстолонаслѣдника прѣминъ въ лоното на православната вѣра; че положението на страната ни се консултира съ припознаванието на Н. Ц. Височество за законенъ Господаръ на България; че се доби съгласието на Портата да се назначатъ търговски агенти въ най търговските и важни градове на Македония; че се доби иrade за назначаването на още трима владици въ Македония, дѣже и въ епархии отвѣдъ р. Вардаръ; че се намалихъ данъците съ едната трета чистъ; че се отмахнѣ данъка серчимъ; че се гарантира свободата на словото и пр. пр. Колкото се касае до биеннието по участъците, горѣнието съ газъ, набиванието клѣчки по съ нокти; затваряне въ най влажни места ония, които имахъ смѣлостта да са издигнатъ гласа и осаждатъ тиранина не на Стоилова, а на Стамболова, това съ факти, това е вѣрно очертание, нѣ не на Стоилова режимъ, а на Стамболова, който позорно се сгромоляса на 18 Май 1894 година. Днесъ не се чувствува така тяжестъ на икономическото положение, както това бѣше прѣди 1894 година. И ако днесъ се чувствува донѣгдѣ тази тяжестъ, тя не е вслѣдствие това, че населението е прѣтоварено съ данъци, нѣ вслѣдствие минжлододишните наводнения и неурожай. Нѣ какво да се прави, трѣба да се подражава на другите, трѣба да се докаже на дѣло, че не стоимъ много горѣ отъ прародителя на човѣка, спорѣдъ Дарвина и ето ни митингъ и въ Плѣвенъ.

„Слѣдъ дѣждъ качулка“ ще кажатъ нѣкои, нѣ подобрѣ късно, отколкото никога ще кажемъ ний.

По начало ний не сме противъ митингите, ако ржководителите и устроителите иматъ благоразумието да отбѣгватъ всичко което може да доведе до нежелателни резултати; да се не изопачава самата дѣйствителност и да се не прибѣгва къмъ прѣуиличаване и прѣставляване работите въ неистински видъ. А това е, което липсва у устроителите на такива митинги, нѣ понеже митингите съ на мода и Плѣвенъ да не остане по долу. Нѣ не ще е злѣ да се има прѣдъ видъ, че не само опозиционерите иматъ право да участвуватъ на митинга.

Канѣжъ се всички граждани; слѣдователно и приятелите на днешното правителство ще взематъ участие и нека не се зловиди на сопаджите и тѣхните сподвижници, ако резултата отъ митинга излѣзе горчивъ за тѣхъ. Това ще ги убѣди, гдѣ е большинството още единъ и послѣдень пѫтъ.

Увѣрени сме, всички тия недоволници ще иматъ случай да взематъ още единъ добрѣ урокъ.

Испѣрвъ мѣлва, послѣ малко измама, а сѣтнѣ подражание. Всичко се разшавало (?) нове нагорѣ-надалу, тича, ликува епилога на 18-й Май 1894 г. Тука не се прѣслѣдва цѣль, затова и срѣдствата не се избиратъ.

Митингъ, Митингъ се чува изъ устата на всички, и знаете ли кои сѫ тия всички? Тѣ сѫ корѣнните граждани на града Плѣвденъ — Иовчо Топала, Н. Р. Краста-новъ, П. Хесапчиевъ, Ат. Етърски, К. Е. Ватовъ, Ив. С. Генчевъ (терзията), Ст. Живановъ, бѫдящия окол. началникъ на архисопаджата Н. Габровски, за гарнитура Михалъ Х. Ивановъ и Цв. Нешковъ. И защо ли, адже-ба, да не се растичатъ горните лица и да не испѣлватъ съ вѣсторгъ душитъ си прѣдъ перспективата за кокала, когато не сѫ за-бравили още отъ онова блаженно врѣме, когато М. Х. Ивановъ бѣше потераджия, демекъ, шпионинъ, съ сто лева мѣсечна заплата, за да прислушва, кой осаждда дѣлата на тиранина по кръчмите и да оправдава прѣдъ началството си заплатата си; Габровски да получи вѣстановление на гражданска съ политически права, отнети съ присъда за противостоящено изнасиливане; К. Ватовъ, за да си намѣри изгубините бюлотини край р. Витъ, а другите тѣлъсти кокали, които сѫ глозгали по-рано, когато шефа имъ урѣждаше учебното дѣло?

Тичатъ, тичатъ не само изъ града, нѣ и изъ околните митинги трѣбва да стане многолюдина, трѣбва да се трѣби — хиляди присѫтстваха и осаждиха днешния тиражически режимъ.

И ето М. Х. Ивановъ, вѣзсѣдникъ на Розинанда, тича по околните села, слѣдъ него распѫхтенъ на тѣрпѣливото си дѣлго ухо животно слѣдва негова Санцо — Цв. Нешковъ. Распѫхтени и вѣнъ отъ себе си отъ радостъ тѣ не успѣватъ още да съобщатъ на населението радостната вѣсть, че въ Плѣвенъ се устрои митингъ за колосаленъ митингъ за колосалните сумми по заема и откупванието на источните желѣзници, когато спокойните до това врѣме животни ги отвличатъ противъ волята имъ, за да имъ спасятъ кожата отъ любезните привѣтствия на тия за доброто, на които тия идеални (?) борци ратуватъ.

Въ писалището на Краста-нова (за по-лѣсно изговаряне отъ простодушното население) движение; пълно! Всички съ благовѣйно почитание очакватъ височайшиятѣ милостиви заповѣди на новото свѣтило на торбопѣсъчието, отъ благоволението на което всички за въ бѫдяще ще очакватъ своята прѣхрана. И той съ горда походка — като излушва докладъ на Габровски, Хесапчиева и др. и слѣдъ като понамѣстя своите пенсната, дава своите заповѣди.

Изъ улици тѣ на тѣлпи отъ двама и трима, скрити въ нѣкой кѫтъ, фишечки тѣ шушупватъ и тѣрсѫтъ исходъ: много сѫ обѣщали, нѣ какво ще испѣлнятъ. Нѣ тукъ имъ иде на помощъ 132 брой на „Н. Права“, гдѣто за стотни пѫтъ четятъ.

18-й Май бѣше пролога на побѣдата, а 6-й Декември величественният епилогъ, демекъ, скоро ще дойдемъ на властъ.

И нова радостъ осиява изнуренитѣ и поблѣднѣли лица, нѣ отъ истезанията на полицията, а отъ постоянното и непрѣкъсното служение на Бахуса, на тоя отъ отборъ цвѣтя благоуханенъ (?) букетъ. Тѣ чувствува въ себе си нова сила за борба съ тиранията на Бахуса.

Радостната вѣсть, че и стамбалистите

ще взематъ участие въ митинга на тия корѣнни граждани, влива като електрически токъ нова сила за борба съ тиранията ли? Не, съ живителния сокъ на Бахусовия елек-сиръ, който никога не позволява на тѣхни разсѣдътъ да се види свободенъ.

Ще се боримъ! Я виждъ, какво пише въ възванието: „Отвънъ достолѣтието и до стойнство на държавата се проявява въ цѣла верига унижения“. Ехъ, че хубаво, бѣ! иди, че не му цѣлувай и краката на тоя Кръстановъ!

Ами по долу какво пише:

„Отвѣтъ пъкъ бияния въ участниците“ Чу ли!—Аджеба да ли е това вѣрно?—Не вѣрвамъ, тъй се казва. И ако сега не казвамъ това, то другъ пожътъ кога?

Тия и тѣмъ подобни дрънкания съставляваха темата на разговора на тия корѣнни граждани, когато тѣ се явиха на докладъ предъ Иовчето въ кафенето на Гаджо, кѫдѣто е взето и първото рѣшеніе да се прави митингъ.

Какъвъ е билъ разговора ний не знаемъ, нѣ всички излѣзоха разочаровани въ илюзииетъ си.

Денътъ е близо—видѣ щемъ,

Ще имаме случай да побѣседуваме по тоя въпросъ и слѣдъ 20 Декемврий.

ДЪРЖАВАТА.

(Продължение отъ 48 брой.)

7. Политическата организация на държавата. Подъ това наименование се разбира битовъ образъ на държавата относително упражнението на върховенството отъ човѣцитетъ, които извѣршватъ това съ помощта на политическата си властъ която властъ, като природътъ фактъ, съществува мimo държавата. Политическата властъ, находяща се въ рѣгътъ на народа, происходяща отъ правото му да зема активно участие въ управлението на държавата, съществува въ всѣки общественъ организъмъ; дѣто пелишава понятието за държава. Подобна властъ има и народа ни, който въ качеството си на суверенъ изявява дѣйствия въ направление на държавните работи.

Делегирането на върховенството е необходимо, а за това пъкъ сълѣда да се знае политическата на народа властъ въ кою състои и чрезъ кои органи се упражнява? Отговорътъ на първото е ясенъ: тя състои въ неговото правителство, което бива такова, каквото е и държавната форма на управление. Слѣдъ като кажемъ въ кратѣ нѣщо върху необходимостта за делегиране на върховенството и на чий органъ, ще се прострѣмъ повечко върху пomenата форма, тѣкъ като по първѣтъ нѣща (за органитъ) ще се говори и въ другитъ части на етюда ни.

Суверенитетътъ може да биде *задържанъ* т. е. упражняванъ отъ самия суверенъ, народа, а то е възможно, когато той събралъ, както едно врѣме въ *agora* и *forum* (16), е можелъ направо да извѣршава всичко относящо се до държавата. Днес до негдѣ сходно нѣщо се вижда въ нѣкои малки Швейцарски кантони (Ури Швицъ), та и въ самия въ Швейцария *referendum*. Въ демократически държави упражнението на върховенството се делегира чрѣзъ вътъ лица (ер. чл. 86 и 143 конст.), а въ монархическите то е въ рѣгътъ на авторитътъ, който го има, както казватъ, по „божия милост“. Властитъ, които по делегация упражняватъ върховенството, като натоварени за това, съ законодателната и

испълнителната, които иматъ многобройни органи (*autorit t* началството) подчинени на общата властъ—суверинитета. Къмъ тѣзи власти се отнасятъ властъта на правителствените урѣби (министерствата), на окрѣзътъ и ония на общините. Това на властите раздробление произлиза отъ невъзможността самъ из-един и събрани на единъ народътъ да упражнява върховенството си. Ето защо той го делегира, повѣрява на независими органи, функциите и атрибуции, на които ще видимъ въ други параграфи, 17) защото сѫ важни и интересни, особено за у насъ, дѣто—нека си го кажемъ—криви понятия има върху тѣзи нѣща и недобри послѣдствия е имало отъ прилаганието на лошиятъ привиди.

Твѣрдѣ е разнообразна формата на управлението на държавитъ. — Аристотель, стария гръцки философъ, е различавалъ три форми: 1) монархическа, която концентрира (съсрѣдочава) всичките власти въ рѣгътъ на единъ лице, монархъ, поликратъ; 2) аристократическа, която повѣрява властъта въ нѣколко рѣги отъ „благородни класи“; 3) демократическа, която съсрѣдочава върховенството и властите въ рѣгътъ на народа, отъ когото и произтичатъ тѣ. Къмъ тѣзи форми, които се раздробяватъ на още нѣколко, нѣкой, за голѣмо удивление, приематъ и *теократическата форма*, спорѣдъ която властите произтичатъ отъ нѣкое божество. Тази теория е много стара. Ние намираме за умѣстно да се ограничимъ повече върху демократическата форма на управление, защото тя е въ употребление у насъ и у цивилизованиетъ народи и защото президента на творението (божеството) нетрѣба да се тура въ извѣтното право, жертва на което сѫ юридическо-економическите отношения на социалните групи, народа. Народътъ трѣба да си е властелинъ, да си създада, съобразно нуждите и интересите си, власти—нѣщо, което по-лесно би постигналъ при демократическата форма на управление. *La democratic serait, au sens propre, le rois pour le peuple*, казва Morlau (стр. 25). Истинската демократия е нуждно да се развива у насъ и въ такъвъ духъ че трѣба да развиваме нашето общество, нашиятъ народъ, у когото, предъ всичко, трѣба да има само-любие, зачитание и познание на правата си. Тѣзи най-добри качества сѫ украсение за единъ народъ и гарантъ за съществуванието му. Нашия народъ трѣба да се приучи като Швейцарецъ да казва съ гордостъ: *souverainit t, c' est moi, a sъ tuit da съставлява истинска частница отъ общего тѣло и никой да го не укорява, че не заслужвалъ такава свобода, такава конституция. Не, той трѣба да казва: България е държава, Българиятъ сѫ народъ, Българинътъ вече съзнава, че живѣте свободенъ животъ.*

Формата на управлението е начинъ, по който се упражнява върховенството въ една държава. То се нарича просто и *управление* (*gouvernement*), подъ което се разбира съборътъ отъ органитъ, на които е повѣрено управлението на върховенството на държавитъ властъ. Нѣкога подъ думата пъкъ правителство се разбира испълнителната властъ, която у насъ се нахожда въ рѣгътъ на каязя и Министриятъ. Но начинъ положителенъ е възможенъ да се каже коя отъ формите на управлението е най-добра, защото въ това отношение, като рѣчи, всичко е релативно. Едно управление, казва профессоръ Marcel, е добро, когато то е създадено съобразно спраѣдливото — полезното, когато то испълнява цѣльта, за която е назначено т. е. когато въдворява редъ и когато, съ запазване на законите, създада материали и морални напрѣдъкъ на обществото, социални и морални групи, върху пълъщъ на които лежи. Най-доброто въ това отношение, спорѣдъ повечето, е демократическото управление, което е управление за народа отъ самия народъ, което дава на всѣка отъ народа частница пропорционално участие въ упражнение на върховенството. Тази форма на управление у насъ се упражнява посредствено отъ народа чрѣзъ неговото прѣставителство и зароди това тя може да се нарѣче пред-

ставителна — нѣщо, което явствува отъ постъдъната часть на чл. 4 отъ конституцията и отъ чл. 87, който гласи, че „прѣставителътъ прѣставлява не сама своята избиратели, и не и цѣлиятъ народъ“, членоветъ на държавата ни, българското Княжество. (Сълѣда).

ХРОНИКА

— На 16 т. м. мѣстния въ Окр. Сѫдъ, е стапалъ изборътъ на сѫдебните засѣдатели. Паднали се мѣжду 160 души изъ окрѣзътъ 60 души граждани, мѣжду които 1 докторъ и троица адвокати.

** Похвална идея. По случай освѣщаване паметника на б. т. м. въ споменъ падналитъ герой за нашата свобода, Соф. конгресъ на *изборничците* и опълченците, сѫ поднесли адресъ на Н. прев. Русия агентъ г. Бахметиевъ, съ който сѫ го молили да поднесе поздравленията на царя. Тѣзи идеи е повече отъ похвална. Едно нѣщо, кое то бие лише въ очитъ на всѣки, е обстоятелството, че отъ лицата, които сѫ се прѣставили въ руското посолство, а именно: г. С. Заимовъ, Людскановъ и П. Станчевъ, нито единъ не е билъ опълченецъ, първия е билъ *Апостолъ*, втория прѣводчикъ въ врѣме на войната, а третия учителъ нѣкадъ затварянъ. До тогава, до като българскиятъ опълченци се прѣставляватъ отъ лица, които не сѫ страдали, до тогава, всѣкий има право да глѣда на тѣхъ съ присъхъ. Не е ли срамно, най-сѣтне да се представляватъ опълченците отъ хора, които не се хващали пушка въ рѣгата си, когато въ София има толкова много видни боеви хора, които сѫ проливали кръвъ по балканите за свободата, а да се натоварватъ днесъ липа, които глѣдатъ само да се рекомандуватъ прѣдъ Русия! До като опълченците служатъ за подигравка, до когато сѫ въ рѣгътъ на такиви патриоти, които никой не е чувалъ, до тогава ще просътъ по улиците! Какво искате пъвѣче, когато и отъ нашия Плѣвенъ, при 30—40 души опълченци, се намѣри единъ жандаренъ, който не е санувалъ, какво е било опълчение и той ималъ смѣлостта да ходи на конгресъ, да се рекомандува *изборничецъ*, когато е билъ жандаренъ, смѣтайтъ другитъ, нѣматъ ли право да сѫ подиграватъ съ тѣхъ и съ тѣхната участъ!

— Нитаме и молиме г. Д-ръ Василь Радославовъ, щефъ на либер-алитъ, дани отговори, истина ли е, че подиръ митинга, кога се подписала резолюцията въ едно *неархилю* жилище е изялъ два шамаря—плѣсници или не ако не ни се възрази, ще съобщиме тази тайна на бития кандидатъ министъ.

— Шантажъ. На 16 т. м. въ окр. сѫдъ, се гледа едно много интересно дѣлце № 502, заведено отъ Караванови срѣщу единъ селянинъ Цвѣтко Жловъ. Отъ доклада на дѣлото, както ни съобщава единъ отъ защитниците, се вижда, че въ продължение на нѣколко години Каравановъ, този, който плаче за народа, билъ зель само незаконни лихви повече отъ стойността му. Окр. сѫдъ, призналъ че Караванови не сѫ имали пра-

висътъ въ въздуха надъ водата, гълъбовитъ вълни се пънжатъ и билятъ каменниятъ стѣни, множество бѣзи, като вѣтръ, лодки пълзятъ по оглѣдалната повърхност. И всичко това е облѣно съ блѣдно-вѣлшебното съяніе на мѣсецъ. Надалечъ нѣгдѣ се чува пѣсенъ, италиянската национална пѣсенъ: „Sul mare lucica, l' astro d' agento placido e e' ona“. Ти ще видишъ Римъ, главниятъ градъ на Италия, Римъ, стария градъ, величественитъ здания, грандиозните храмове, гдѣто е мрачно и пусто подъ високите сводове, гдѣто суроно гледатъ отъ стѣните тѣмните образи на светите, ти цѣлъ ще се проникнешъ отъ нѣкакъ си неотразимо чувство на благоговѣніе, ти ще чувствувашъ себе си такъвъ малакъ, нищоженъ, галерии. Каква живописъ ще да видишъ ти тамъ! Всичките най-добри италиянски майстори, Леонардо де-Винчи, Рафаеля. Ти ще си отпочинишъ духомъ, мое скъпо дѣтенце. Ти ще се поусилишъ. Да, чудесна страна е Италия... O la bella Italia! въздушна Ида, като пристискаш по силно къмъ себѣ си Едди, който цѣлъ бѣше се обѣрналъ въ тържественно внимание. На блѣдните бузички заигра червенина.

Доктора, който дойде вечеръта, напълно се съгласи съ Ида. — Той може да умре, той не ще оздравѣе, ако вие му дадете свобода. Заради Бога не му давайте да свири по много, развлечайте го по много отъ най-напрѣдъ, разбира се, ще се помѣчи, но посль ще се успокои, ще привине. — Ти не се съкрушишъ, дѣте, весело про-

говори доктора, като потупа Едди по рамото, бѫди мѫжъ. Ти имашъ още много врѣме нанапрѣдъ, ще да усъбешъ не само Бетхавенъ или Моцартъ да станешъ, но ще ги и надминишъ. Но Едди не можаше да не се съкруши, страданието се отражаваше на малкото му лице, то цѣлъ нѣкакъ си се отпусна, вялъ се движеше, по многото сидѣше се на едно място и тежко въздишаше. Въ очитъ му се показваше зловѣщъ блѣсъ. Ида го водѣше на гости. Той безприкословно се покорява, у него, въобще, въ характера му имаше вродена мѣгкост и нѣжност, сега, когато нему бѣше запретено да свири, той нѣкакъ си по силно седѣше до майка си, посѣдѣваше на коленетъ ѹ, като слушаше нѣйните разкази за живота задъ граница, за чудесните далечни страни. Ида се радваше; като не чуваше отъ него оплаквания, като не виждаше сълзи, тя си въобразяваше, че той се поправлява. За Ида бѣше щастие, когато доходжаше нѣкакъ си отъ гостите; като дѣте той се олавяше къмъ тоя невиненъ прѣдлогъ, за да посвири, освѣнъ това и гостите всѣкога обсѫдиха съ молби малкия импровизаторъ. Да откаже въ подобни случаи нему му бѣше невъзможно. Само на форточното той оживѣваше, очитъ му се запалваша съ неземенъ огнь и той свирѣше — свирѣше безъ почивка, безъ да се уморява. Това десетъ години дѣте вече въздуваше подъ сърдцата на хората, свирѣнето му изваждаше сълзи, на закорѣнелий прѣстѫпникъ би се смѣкала твѣрдата душа, като внимава на тия зву-

во, следствие на което съженици отминали първото ръшнение, като съженици отминали разноски.

— Цвѣта и хубостта на градът видохме във възванието, което се разнесе завчера за митинга. На първа ръка стои честните и имонитните граждани, които оплакватъ България, че ще плащатъ и внуцитъ имъ като: Н. Габровски, П. Хисапчиевъ, Бочо Христаковъ, Овчо Топаловъ, Ламба Бараковъ, послѣ добавени Аджиолу — (М. Х. Ивановъ) и Цв. Нешковъ, всички видни пръвеници, които зети въ купъ едвали плащатъ 30 пари, защото всички съженици съвсемъ разредени бъзълници. А. Поповъ прѣдъ нашъ единъ приятел се оплакалъ, че го подписали безъ него знание и съгласие, а Коста Хинковъ говорилъ прѣдъ П. Геновъ, че той никога не билъ подписанъ, а братовия му синъ Крумъ Хинковъ, защото не приемалъ да вляза въ една листа, каквато съженици направили. И ние върваме и се обзагадаме, че ако Коста Хинковъ дойде на митинга, и ако нѣкой го види, обѣщаваме му едногодишно течението на в. Едителъ.

— Онзи безнравственикъ, който се нарича Забуновъ, и когото за скандалъ още Министерството държи Директоръ на мѣстното В. З. училище, като нѣма какъ да ни отговори на разните въпроси, съ които го отрупахме сега ни отговоря, чѣзъ Едителъ, че щѣлъ да отговори, но *кога жу доѣло врѣме!* Ние искаеме да ни отговорите сега г. Забуновъ, ние сега те обвиняваме въ безнравственост, а не когато се съживи Стамболовъ, разбра ли? Твоите домогвания до семейството на единъ почтенъ учитель, когото наричашъ и поименно, могатъ да иматъ значение само до другарите отъ рода на казжлбашитъ. Ти трѣбоваше да се покажешъ честенъ още когато бъше въ Евскиноградъ, а не сега да вадишъ очигъ на половината си, на която въ скоро врѣме ще и видишъ гърбътъ.

— Забуновъ ходилъ при кожухарина въ къщата на когото живѣялъ да го моли да оправдае, което било писано въ вѣстника ни за него и което е пратилъ въ в. Ед. Ние знаеме, че той не на едно място е плакалъ, а има още много да плаче. Сега е станалъ за смѣхъ, ще стане още и резилъ.

— Мѣжду ораторите, които икали да говорятъ на митинга за днесъ, както слушаме били: Габровски, Иовчо Топаловъ, Хисапчиевъ, Т. Бърдаровъ, Хр. Чакаловъ и К. Е. Ватовъ. Ние каниме всички граждани да дойдатъ и чуятъ ораторите.

— Г. Етърски, който едва се върна отъ свадбата си, не билъ подписанъ никакво заявление, е молимъ нашъ приятел да явимъ, че той не съчувствува на тѣзи, които съженици съженици са, защото не искатъ овация.

— Г. Д. Желѣзаровъ, говорилъ, че ще стане турчинъ, ако К. Хинковъ се яви на ми-

тинга, които излѣзваха изъ подъ слабитъ дѣтински прѣстии. Едди се наслаждаваше отъ тия не много, вляващие прѣзъ цѣлии вече и съдѣдъ на душевното потрѣсене дѣлъ не падаха отъ неговото свѣтъ се лице.

Отъ всичките познати, които посѣщаваха Валтоновата къща, по вече отъ всички Едди бѣше привързанъ къмъ своята стринка, у която се вѣспитаваха двѣ сирачета, момиченца на едни години съ Едди, Елена и Варвара. Тия момичета бѣха най добритъ другари на Едди; той скжрѣше, ако дѣлъ ги невиждаше и ходението при стринка му бѣше за него най голѣмо удоволствие. Стринка му енергично вѣставаше противъ Ида и доктора, който запрати на Едди много да свири. Както тозъ, който седави се улавя за сламката, бѣзъ да забѣлѣва въ своето отчашение на какви слаби основания се покой неговата недѣлъда, тѣй и тя хвѣрляше всичката вина на Еддивата болѣсть, виждаше въ запрѣтирането да свири, като забравяше, че организма на Едди още отдавно е разкъсанъ и че нейното мило момиченце все едно, че не е жителъ на той свѣтъ. Вѣчната, силно напрѣгнатата дѣятелност, която се съвождаше къмъ единъ пунктъ, това едностранично, неестествено развитие, което се бѣше проявило въ ожасающи, по своите размѣри, страсти къмъ музиката, не можеше добрѣ да се свѣрши, а не минуемо трѣбаше да поведе къмъ ослабление физическите сили на дѣтето.

— Азъ ти предсказвамъ, Идо, че ти ще

тинга. Това вѣрваме, какво търси лисица на пазаръ. П. Мецовъ, страшно се възмущава, че го не гудили съ Габровски на редъ, защото обичалъ занаята му.

— На 18 т. м. слѣдъ божественната литургия по случай смѣртта на Доростоло-червенски Митрополитъ Григорий, прѣдѣдателя на св. Синодъ, се отслужи панахида.

— Поради много притрупания материалъ и този брой не можехме да отпечатаме списъка на поканенитъ граждани отъ Градското Общ. Управление на напитки, послучай 28 Ноемврий, за да се види безочливостта и нахалството на бдителците. Това ще направимъ непрѣменно въ слѣдующия брой на вѣстника си.

— Съ настоящия брой испращаме на абонатите си обѣщания подаръкъ — календарь.

— Въ Русе отъ нова година щѣлъ да излиза новъ вѣстникъ по лѣсовъдството подъ редакцията на г-на Игнатовъ, бивши горски инспекторъ. Ний съ радостъ посрѣщаме това извѣстие, понеже отъ такъвъ единъ специаленъ органъ у насъ се чувствува нужда и пожелаваме му усилъхъ.

Вѣстникъ щѣлъ да излиза два пъти въ мѣсесеца и ще струва 5 лева годишно.

— На скоро слѣдъ нова година Негоно Височество Черногорски Князъ ще посѣти княжески дворъ въ София. Това служи за опровержение на прѣснѣтъ на послѣдъкъ слухове, въ които настоятелно се твърдѣше, че Н. Височество князъ на Чернѣната гора, билъ отложилъ това свое пътуване. Българската столица ще има възможността да посрѣщне владѣтелъ още на една славянска държавица на Българския полуостровъ, комуто ще отдаде нужднѣ почести.

— **Пишать ни отъ Ловечъ.** На 1^с того вечеръ стана споразумѣние между Матей Станчевъ, като прѣдставителъ на радославовата партия отъ една страна и Хр. П. Никифоровъ като прѣдставителъ на Стамболовата партия отъ друга. Увѣряватъ, че стари иѣкои **недоразумѣния** мѣжду двамата господи били уравнени съ отстъпка отъ страна г-на Никифорова.

Ний вѣрвамъ на това, защото г-нъ Никифоровъ е готовъ на всѣкакви отстъпки, само и само да се забрави старото му честно и безкористно минжло.

Това сближение помогнало да стане въ Ловечъ митингъ на 13 того, въ който Стамболовисти и Радослависти, на брой повече отъ 60 души присъствували.

Сега остана да се чакатъ изборите за народни прѣдставители, когато, безъ съмѣнѣніе, Никифоровъ, съ съдѣйствието на Станчева, ще бѫде избранъ за Народенъ прѣдставителъ.

— Камаратата, както ни се извѣстява, поради многото работа, е продължила сесията си до 19 ч. включително, който денъ ще бѫде закрита отъ Н. Ц. Височество.

— Ловечъ правилъ митингъ. Както ни извѣстяватъ, той станалъ много смѣшенъ, както е

убиешъ дѣтето, каза веднѣжъ стринката на Едди на майка му. Нима не виждашъ, че той не е живъ, кога не свири, какъ нѣма жалостъ у тебѣ?

— Азъ по вече вѣрвамъ на доктора сухо отговори Ида. И азъ се чудихъ, какъ ви виждате въ какво възбуждение се намира той, когато свири. Нѣкаква си трѣска, трипери, очитѣ блѣщатъ червенина прилива по бузитъ! Менъ ми е страшно за него, той може тукъ на мястото си да падне.

— А, это ще видимъ, кой отъ насъ е правъ! настояваше на своето стринката. Вѣрвайте ме, макаръ азъ и да не съмъ утена, както всичките ваши доктори, а, вѣрвай, человѣческата природа не по лошо отъ тебѣ знае. Та, ето, макаръ съ примѣръ ще ти докажа, ако ве че ти тржна. Прѣдстави си, ти си болна, отиде да се лѣкувашъ на води; мжжъти и дѣтето останали тука. Тебѣ те уморява всѣко пусто пусто нѣщо, тебѣ е врѣдно всѣко вълнение, и изведнѣжъ тебѣ ти запретяватъ да си пишите съ мжжа си, отъ страхъ, че радостта може по силно да ти подѣйствува, че тебе ти вѣлнуватъ неговите писма. Помисли по хубавичко, нима това не е чудновато? Сѫщо така и тука, ти отдѣляшъ дѣтето отъ искусството, на което то е прѣдадено съ всичката си душа, съ което е пъленъ неговия животъ и какво ще му дадешъ ти въ замѣна? Нѣкакви си призрачни обѣщания! а сега, въ настояще врѣме, ти му отнемашъ всичкото щастие, единствената му радостъ: Спорѣдъ менъ, това е жестоко, Идо!

— Така ли, мислите вие, че майката мо-

биль смешенъ въ рѣчта онзи македонски патриотъ Башевъ, който въ врѣме на Стамболова, бѣше станалъ като влашка . . . той се намѣрваше да ограничива свободата на печата, и още единъ дитетивъ — радославистъ, който въ врѣме на студенчеството си е билъ *все и вся* . . . Всичко на всичко явили се 72 души, които биле фотографирани. Ще видеме и нашитъ, какъ ще го направятъ, ако и слѣдъ дѣждъ качулка.

— Единъ радомирски бозаджия Н. Храновъ, който обича да бѫде въ всѣко гѣрне мирадия, и той се билъ възмутъ отъ ужаситъ, които полицията употребила на 6 т. м. въ София въ врѣме, когато една тѣлца отъ гладни за служба изгонени чиновници и гамени искала да си покажи мурафетъ и прѣдъ палата. И този Господинъ не е по-горѣ отъ Кеманларските турци, които едно врѣме бѣхъ се възмутъ отъ поведението на *английския печатъ* въ владѣчеството на съгражданина ни Буше Петровъ, по него врѣме Окол. Началникъ. Далъ г. Храновъ, телеграма до Н. Ц. Височество, въ която указва лошитъ послѣдствия, ако продължава да стои на властъ Стоиловъ. Когато прочетохме тази телеграма на Радомирския бозаджия, ние зехме окончателно рѣшението на убѣждението си, че наистина г. Стоиловъ, трѣбва да напустне властъта, и че като за най добъръ замѣстникъ Конституционистъ, ще може да остане никой другъ освѣнъ бозаджията Н. Храновъ, или шефа му — Радославовъ, който стоварваше вагони съ дърва върху гѣрбътъ на Бурмова. Ние сме казали много пъти, че до тогава до като Радославовата партия прѣбира такива бозаджии, хаймани, никога такава партия неможе да очаква едно свѣтло бѫдже. Признаваме, че нѣкои млади и интелигенти лица, кой знае какъ съжетъ скандали, да чупятъ прозорци, да хвѣрлятъ камане срѣщу властъта, това не е партия, а една грань, която има мястото си въ затворите. Властъта не се зема съ бой и псуви, Г-н Радомирски бозаджии, а съ довѣрието на населението, което толкова години въ врѣме на Стамболова сте грабили и лжали. Телеграмата, която обнародва *Свобода* въ № 2286 е единъ добъръ атестатъ на онази партия, която носи името либерална, режимъ на която, слава Богу, не сме го забравили и дѣлги години ще го помнимъ.

ИЗЪ ВѢСНИЦИТЕ.

Нашиятъ събрать „Истокъ“, органъ на г. К. Величковъ, отъ като последния си е далъ оставката, се обяви явно въ опозиция на правител-

же да умори своето дѣтето? Успокойте ся, вѣроятно, азъ постъпвамъ съ него тѣй, както считамъ за нуждно.

— Подобно лѣкуване отъ вѣображаемата болѣсть е безчеловѣчно. Още веднѣжъ повторямъ и те съвѣтвамъ да поразмислимъ и инициатива южната косата, когато снемешъ главата, суроно казва бабата.

— Не, ви вѣдете че вѣркайте, моля ви се . . . азъ зная, какво правя, студено каза Ида.

— Както знаешъ, се отзова стринката. Гдѣ мога азъ, баба да повѣрвамъ, когато твойта знаменитостъ — доктора, заповѣдалъ да се умори дѣтето.

Ида високомѣрно мълчаше.

— Направи на мене бабичката поне това задлъжение; пушай дѣтето да дохажда при мене, а той иначе съвѣтвашъ ще се измѣчи.

Тия визити у васъ никакъ не ми съженици по душа, той ще се залови у васъ съ форточияното и нѣма да се остави отъ него цѣлата вечеръ.

(Слѣдва).

Съ този брой свѣршваме петата година. I-й брой отъ шестата година ще излези срѣчу I Януари 1899 година.

Съ 50 брой има приложена: притурка и стененъ календарь за 1899 год.

ството, въ което г. Величковъ нѣкоя година земаше едно отъ министерските кресла. За поводъ на тази неочаквана опозиция на г. Величковъ е послужило, както четеме въ вѣстника му, конверсията на заема и копуванието или земанието подъ наемъ хиршовитъ желѣзници. Ако бѣше се трѣтиралъ въпросътъ само отъ чисто икономическа точка за страната, всѣкой българинъ би похвалилъ г. К. Великова за неговото мнѣние, че той излазя отъ единъ кабинетъ, въ който нѣколко години е билъ солидаренъ по всички въпроси, и щѣше да се по-гледне отъ всички съ подобающето серозно око. Ние, които сме слѣдили щателно, какъ е подигнать този въпросъ още отъ миналата година, кога се даваше на търгъ паралелната линия, за която своеувѣрено се исказахме противъ, защото рано или късно трѣбоваше тази линия tout pris да ни се наблѣгне на гърба, за която в. Истокъ—Прогрѣсъ, викахъ до Бога, че новата линия трѣбовало да се приеме, макаръ по голѣмата част отъ прѣставителството и да бѣше противъ. Тогава г. Величковъ и неговите окръжащи приближени мислиха така, както днесъ болшинството на камарата, че само по този начинъ ще може да се земе Хиршовата линия, ще бѫде компаниата заставена да я продаде на Българското правительство съ цѣна износна. И наистина, когато почне да се строи и пачги свѣрши линията Пловдивъ—Стара Загора—Нова Загора, тази компания влѣзе въ споразумѣние съ правителството, като прѣлага условия такива, каквито никое друго правительство не би намалило, и каквито най-добре може да знае г. Величковъ, защото е земаль участие въ всичките министерски засѣданія по този въпросъ. Ние знаемъ отъ най-положително мѣсто, че г. Величковъ въ всичките засѣданія по този важенъ въпросъ е билъ солидаренъ съ другаритѣ си, и едва, когато трѣбваше да се подпишатъ прѣварителните прѣговори, е исказалъ едно особено мнѣние за вътрѣшнѣ заемъ, и да се почакало съ въпроса за копуванието. Това е било, до колкото знаемъ, всичката история, да се отѣли г. Величковъ, отъ кабинета. Ние не вѣрвамъ, че, щомъ по тѣзи мотиви г. Величковъ, се отѣли, що се яви така скоро въ разрѣзъ отъ мнѣнието на другаритѣ си и ще се обяви, едвали не принципиално по всичката линия срѣчу другаритѣ си, съ които е сподѣлялъ въ всичко. Послѣдното му поведение, иди полека лека да ни уѣди въ истината, че г. Величковъ, е билъ слабъ политикантъ отъ какъвто всѣка една партия по скоро може да има врѣда, отъ колкото полза; по скоро може да принесе, както и принася полза само на опозицията, отъ колкото на съмислените си. За г. Начо-вичъ, стремлението на когото сѫ извѣстни вече и на малкитѣ дѣца, не може и да се спомене нѣщо, а за г. Величковъ, какво тѣкми да прави? Насъ ни просто очудва такова едно необмислено поведение на единъ дѣржавенъ мѣжъ, който никога не ще бѫде въ състояніе да поведе партия повече отъ 10—15 души, които могатъ да слушатъ само за попълване прозонти, въ което и да е правителствено болшинство или като съюзници съ опозиция. Ние ще държимъ съмѣтка за всичко, което в. Истокъ иска да прокарва отъ паданието на г. Величкова, а за сега ще да искараме и ние, нашитѣ съглашения, за гдѣто народната партия, въ която г. Величковъ, красѣше редоветъ, прави отстѣнленія, безъ опрѣдѣлена программа за бѫдѫщето.

— Началника на електрическия отдѣлъ въ американския департаментъ на привилегиите Сили (Seely), изнамѣрилъ електрическа пушка съ непрѣкъснатъ потокъ куршуми, които съдѣржатъ въ себѣ си силно взривчатъ вещества. Устата на пушката прѣставлява трѣба, която състои отъ една серия макари съ жици и се снабдява съ взривчата куршуми посредствомъ особена пружина. По цѣвъта минава мѣденъ каналъ и жиците сѫ съединени така, че двата края на пушката се съобщаватъ съ батерията. Устройството е твѣрдѣ просто и прѣставлява отъ себѣ си извѣстниятъ въ електротехниката сelenoidъ. Кръглия куршумъ, като прѣминава прѣзъ трѣбата склучва веригата на тока въ нѣколко точки и бѣзината ѝ постепенно се увеличава, тѣй щото тя, най-послѣ, се исхвърля изъ отвѣрстните на пушката съ сила достатъчна за да прѣмине шестъ мили.

Такова устройство на пушката, скрито задъ нѣкой хълмъ или траншея, може да исхвърля не-прѣкъснатъ дѣждъ отъ разривни куршуми върху военните кораби, които стоятъ въ морето или

пристанишето, заето отъ неприятеля. То би дѣйствувало безъ всѣкаквъ звукъ и неговото разрѣдаване не би се съпроваждало съ димъ тѣй щото даже мѣстото му би било трудно да се опрѣдѣли. Тѣй сѫщо нѣма опасность и отъ прѣсънане на куршумитъ вътре въ устата на пушката, което лесно може да се случи при употребяването на динамита, защото гранатата нѣма да се подхвърли на удари при пущанието. (в. извѣстия)

— На 2 Декември т. год., (н. с.) въ денътъ на тѣржествено празнуване 50—годишния юбилей на Австрийския Императоръ Францъ Иосифъ, въ главния циркъ въ Виена е имало борба на борци отъ разни народности и мѣста на свѣта, измежду които е имало и единъ нашъ българинъ борецъ, на име Петровъ отъ Горна Орѣховица (Търновско). По поводъ на това единъ нашъ приятель, който е ималъ честта да бѫде личенъ зрителъ ирѣзъ врѣме на отчаенѣтъ борби, ни расправя слѣдующата история: „прѣди да се почне борбата, каза той, отъ всичките части на града пристигаха ежеминутно на цѣли маси най-разновидна публика. За малко врѣме мѣстата въ цирка се прѣпълниха, та нѣмаше място да се хвѣрли, а пѣкъ борцитъ се разхождахъ по арената на цирка въ пай-годна и величественна форма; само нашия борецъ прѣзъ това врѣме се бѣше свилъ въ едно кюше и внимателно примирише съ очи всѣки единъ отъ тѣзи пехливани и не ще съмѣни, правѣше си съмѣтка, като колко пари струва душата на всѣки единъ отъ тѣхъ, Слѣдъ малко всичко утихна, замрѣ и въ цирка царуваше вече мъртва тишина. Но ето, че музиката заєвири—борбата се почна и каква още—отчаена. Всичките борци, които излизахъ по-слаби, падахъ почти въ несвѣтъ отъ силнитѣ удари на единъ атински грѣкъ, който съ силата си зачуди свѣта и въ всичко изглеждаше да излѣзе побѣдителъ и да вземе първата прѣмия въ размѣръ отъ 15000 фиорина. Но за зла честь, тѣкмо когато виковете „браво“ и аплодисментъ на десетки хиляди ржци отъ страна на публиката, го покривахъ съ слава, испѣкна на арената въ всичкото си величие и импозантностъ, нашия българинъ—Петровъ. Той си хвѣрли на една страна абата, распаса си пояса, съблѣче си слѣдъ това ризата и остана отъ кръста голь. Приложи послѣ голѣмятъ падецъ на рѣката си и духна, та се усѣкна, избърса се въ пуритѣ си и пѣсна три пихи съ ржци. Двамата пехливани се издравихъ, ржкосахъ се и подирѣ единъ два тура, тѣ се хванахъ, запѣхѣха като тигри и слѣдъ една минута о чудо! Гордиятъ и надмѣненъ, по-напрѣдъ гъркъ, сега стѣрчеше въ хоризонтално положение на въздуха подиранъ отъ якитъ ржци на Петрова, който, като го позавѣрте нѣколко пихи, хаки го въ земята. Вѣсторга бѣше неописуемъ, и всеобщъ. Гърциятъ измрѣха отъ срамъ и ядъ, а побѣдителя, носенъ на ржци отъ българ. колонисти въ Виена, получи първата императорска премия или 35 хиляди лева. (в. „Врѣме“)

Отъ писмото, напечатано въ в. „Миръ“ брой 622 срѣщаме, че всѣки километъ отъ нашитѣ желѣзници струва по 170,000 лева срѣдне. Така:

1 километъ отъ Русе Варненската желѣзница костува 223,242 л.

1 километъ отъ София—Романъ костува 193,910 л.

1 " Ямболъ—Бургасъ " 126,450 "

1 " Каспичанъ—Шуменъ " 95,090 "

1 " София—Радомиръ " 101,392 "

Прѣсътнъто, че за 170,000 лева ний плащаме по 6 % лихва, излиза, че за всѣки километъ отъ нашитѣ дѣржавни желѣзници ний плащаме наемъ (или лихва—което е все едно) цѣли 10,200 лева на километъ. Излиза, че наема който дѣржавата ще плаща на единъ километъ отъ Хиршовите желѣзници е съ 5700 лева по малъкъ отъ она, когото плаща за 1 километъ отъ нашитѣ дѣржавни линии, като се взема, че наема, на 1 километъ отъ Хиршовата линия струва не 4150 л., а 4500 л., спорѣдъ най-съмѣлите прѣстѣнания на нашитѣ опозиционни вѣстници.

Послѣ автора като прави едно сравнение на прихода, който се добива отъ тая желѣзница съ она на линията Цари Бродъ—София—Вакарелъ и като приема за норма прихода на послѣдната, който е 10,500 л. пакъ не може да разбере отъ гдѣ на кадѣ щѣла да се опрости дѣржавата ни, като взема подъ наемъ експлоатацията на источните желѣзници по 4150 л. километра, като тя не се е опростила съ нашитѣ дѣржав-

ни желѣзници, за които плаща лихва по 10,200 л. на километъ.

„Менъ ми се струва, че да бѣхъ и други тѣ наши линии построени отъ компании и да можахме сега да ги откупимъ по за 59 години съ 4500 л. наемъ, за настъ щѣше да бѫде единъ цѣлъ килимиръ. Ето защо и по коя смѣтка азъ намирамъ, че правителството е направило една тѣрдѣ полезна за страната работа, като е могло да испади за таквази цѣна чужденитетъ експлоататори отъ земята ни и всѣки българинъ, който познава работата и не е възмѣненъ отъ партизанство, убѣденъ съмъ, мисли като менъ“.

ОБЯВЛЕНИЯ

Обявяваме, че агенти на романа „ПОТОПЪ“ отъ Сенкевича сѫ Г-да Г-да Георги Пенчевъ и Иванъ Владовъ, на които молимъ да се указва най-пълно довѣрие.

Срѣщу полученитѣ абонаменти тѣ ще издаватъ рѣдовни квитанции, подписани отъ насъ.

Прѣводачи — издателитѣ:

Б. Султановъ и Цв. Кузовъ.

При станалото 1-во тѣгление на Софийската Класна Лотария на 10-и Декември н. г. отъ количеството на продадените отъ настъ лозове се паднаха освѣнъ много-бройно по-малки, и слѣдующите печалби и то:

На № 5129 втората главна печалба л. зл. 5000	18157 една печалба " " 500
" " 34909 " " 200	

Имаме честь да съобщимъ на Почитаемите си Клиенти, че подновяванието на лозовете отъ втория класъ, на който тѣглението ще стане на 8-и Януари 1898 г., трѣба да се извѣрши, по възможностъ най-късно до 30-и Декември н. г. даже и по-рано.

Цѣната за подновяванието на лозовете отъ втория класъ е:

За 1 лозъ лева зл. 14	1/2 " " 7
" 1/4 " " 3.50	" 1/8 " " 1.75,

които сумми, молиме, да ни се испращатъ въ пощенски записи, като ни се явяватъ и номерата на принадлежащите лозове.

Съ отлично почитание:

Банка Сенде и С-е

Командитно Дружество въ София

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СДѢБНИТИ ПРИСТАВИ.

№ 4121

Извѣстявамъ че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстната вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующиятъ недвижимъ имотъ находящи се въ Биволарското землище а именно:

1) Нива, 20 декара, мѣстността „Припека“ оценена за 120 лева.

Горниятъ имотъ принадлежи на Мико Ниновъ отъ с. Биволаре не заложенъ продава се по възисканието на Хазната за 101 л. 86 ст. и разноситѣ по испълнителния листъ № 6980 на Плѣвенски Окр. Сдѣлъ.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна на нагоре.

Разглѣжданието книжата и наддаванието може да сгава всѣки присъственъ денъ въ канцелярията ми гр. Плѣвенъ, 22 Априлъ 1898 год.

п. Сдѣл. Приставъ: П. Въловъ 1—2

№ 13784

Извѣстявамъ че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстната вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ Махленското землище а именно:

1) Къща „Долна махла“ съ дворъ отъ 8 ара оценена за 60 лева.

2) Ливада „Цигански мостъ“ отъ 8 декара оценена за 80 лева.

3) Лозе „Лозята“ отъ 5 ара оценена 20 лева.

4) Нива „Бакъра“ отъ 6 дек. оценено 50 л.

5) Нива „Геранитъ“ отъ 6 дек. оценена 50 л.

Горните имоти принадлежатъ на Герго Велковъ отъ с. Махлата не сѫ заложени продаватъ се по възисканието на Тодоръ Балевъ отъ с. село за 328 лева лихвите и разноситѣ по испълнителния листъ № 2401 на Плѣвенски Окр. Мировий Сдѣлъ.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна. Разглѣжданието книжата и наддаванието може да сгава всѣки присъственъ денъ въ канцелярията ми.

гр. Плѣвенъ, 14 Декември 1898 год.

Дѣло № 485/96 год. 1—200—2

п. Сдѣл. Приставъ: К. Пунжевъ.

Печатница на Бр. Ст. Бояджиевъ—Плѣвенъ

ОПЕР